

Μακεδονικά

Vol 39, No 1 (2010)

39

Thede Kahl, Για την ταυτότητα των Βλάχων

Αθ. Ε. Καραθανάσης

doi: [10.12681/makedonika.720](https://doi.org/10.12681/makedonika.720)

Copyright © 2015, Αθ. Ε. Καραθανάσης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Καραθανάσης Α. Ε. (2010). Thede Kahl, Για την ταυτότητα των Βλάχων. *Μακεδονικά*, 39(1), 274–283.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.720>

γία την καλύτερη γνώση της ταραγμένης δεκαετίας 1870-1880, όπου δύο κομποπόλεις του τότε αλύτρωτου Έλληνισμού, τὸ Δεμιρδέσι στην Προύσα καὶ ἡ Προσοτσάνη στὴν Δράμα, ἔδιδαν τοὺς δικούς τους ἀγώνες. Ἡ ἱστορία δικαίωσε μόνον τὴν Προσοτσάνη.

Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Thede Kahl, Γιὰ τὴν ταυτότητα τῶν Βλάχων, ἐκδ. ΚΕΜΟ 2, ἐκδ. οἶκος Βιβλιόμα, Ἀθήνα 2009, σελ. 370.

Ὁ συγγραφέας εἶναι βαλκανιολόγος καθηγητὴς ἀνθρωπογεωγραφίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Münster καὶ συγγραφεὺς πολλῶν μελετῶν μὲ θέματα ἀφορῶντα τὰ Βαλκάνια. Τὸ προκειμένο ἔργο γιὰ τὴν ταυτότητα τῶν Βλάχων ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ Κέντρο Ἑρευνῶν Μειονοτικῶν Ὁμάδων (Ἀθήνα) καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως προκαλεῖ ἐντύπωση καὶ προβληματισμὸ γιὰτὶ ὁ κ. T. Kahl προτίμησε νὰ ἐκδώσει τὸ ἐνδιαφέρον, κατὰ τὰ ἄλλα, αὐτὸ τὸ βιβλίον του στὸ ἐν λόγω Κέντρο. Οἱ βλαχόφωνοι Ἕλληνες ἀσφαλῶς καὶ δὲν ἔχουν καμμία σχέση μὲ μειονότητα, οὔτε ποτὲ ἐδέχθησαν νὰ τοὺς ἐπιβληθεῖ ἀπὸ ἄλλους αὐτὸς ὁ προσδιορισμὸς. Οὔτε, βεβαίως, καὶ τὴν δέχονται. Ἀπὸ ὅσα γράφει στὸ βιβλίον του ὁ κ. Kahl δίδει τὴν ἐντύπωση, τουλάχιστον στὸν ὑπογραφόμενο, ὅτι οὔτε ὁ ἴδιος δέχεται νὰ ἀποτελοῦν οἱ βλαχόφωνοι Ἕλληνες μειονότητα. Μαχητὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ ἀποψὴ του ὅτι οἱ βλαχόφωνοι Ἕλληνες ἔχουν ταυτισθεῖ γιὰ λόγους γεωγραφικούς καὶ πολιτισμικούς μὲ τὸν ὑπόλοιπο Ἕλληνισμὸ, χωρὶς νὰ προσδιορίζει τὸν χρόνο ταυτίσεώς τους. Τὸ πρόβλημα θὰ μπορούσε νὰ τὸ λύσει ὁ κ. Kahl, ἂν ἀνέτρεχε στὸν Ἰωάννη Λυδὸ, στὰ χρόνια τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ποὺ διεπίστωσε τὴν λατινοφωνία πολλῶν Ἑλλήνων, ἰδίως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων – *καίπερ Ἕλληνας ἐκ τοῦ πλείονος ὄντας, τῆ τῶν Ἰταλῶν φθέγγεσθαι φωνῆ καὶ μάλιστα τοὺς δημοσιεύοντας* (Ἰωάννης Λυδός, *Περὶ ἀρχῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας*, βιβλ. ΙΙΙ, 68). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πολλοὶ Ἕλληνες, ἰδίως τῆς ὑπαίθρου, εἶχαν ἀπωλέσει τὴν γλῶσσα τους, καὶ μιλοῦσαν λατινικὰ ἢ ἦσαν δίγλωσσοι. Καὶ φυσικὰ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες, ἀπομονωμένοι ἰδίως σὲ ὄρεινους ὄγκους, ἀπὸ ὅπου περνοῦσαν τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα, δὲν ἐξαφανίσθησαν, ἀλλὰ συνέχισαν νὰ ζοῦν ὡς τὶς ἡμέρες μας καὶ εἶναι οἱ βλαχόφωνοι (λατινοφωνοὶ) Ἕλληνες. Αὐτὸ συνέβη, αἰῶνες ἀργότερα, στὴν Μ. Ἀσία, μετὰ τὴν ὀθωμανικὴ κατάκτηση βυζαντινῶν περιοχῶν, ὅπου Ῥωμηοὶ, ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς συγκυρίες, ἀπέβαλαν τὴν γλῶσσα τους καὶ μιλοῦσαν τὴν τουρκικὴ ἢ ἦσαν δίγλωσσοι. Εἶναι οἱ Καραμανλῆδες -Καπλαδόκες.

Ὁ ἀείμνητος καθηγητὴς Ἀπόστολος Βακαλόπουλος ἔγραψε ὅτι στὸν ἐκλατινισμὸ καὶ στὴν διαμόρφωση τῶν βλαχόφωνων Ἑλλήνων τῶν βορείων ἐλληνικῶν περιοχῶν συνέβαλε καὶ ἡ κάθοδος λατινογλωσσῶν πληθυσμῶν κατὰ τὸν 7ο μ.Χ. αἰ. μὲ τὶς ἐπιδρομὲς Σλάβων ἀπὸ τὶς παραδουναβιες χῶρες καὶ οἱ ἐπιμεξίες γηγενῶν μὲ τοὺς ξένους λατινοφώνους, ἀλλὰ καὶ μὲ μετακινήσεις ἄλλων λατινοφώνων Ἑλλήνων πρὸς τὶς ἐν λόγω βόρειες ἐλληνικὲς περιοχάς. Στὰ *Acta* τοῦ Ἁγίου Δημητρίου σημειώνεται αὐτὴ ἡ κάθοδος τῶν ξένων, *ἀποφύγων* κατὰ τὸ σχετικὸ κείμενο, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Πανονίας, τῆς Δακίας καὶ τῆς Δαρδανίας (Ἄπ. Ε. Βακαλόπουλος, *Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, τ. Α΄, *Ἀρχές καὶ διαμόρφωση* του, Θεσσαλονίκη 1961, σ. 37). Αὐτὰ ἀπὸ τὸν Νέστορα τῆς Ἱστορίας τοῦ Ν. Ἑλληνισμοῦ.

Γιὰ τὴν καταγωγή τῶν Βλάχων, ἐν γένει, ὁ κ. Kahle δὲν πρόσεξε, ἐκτὸς ἂν σκο-

πίμως τὸν ἀποσιωπεί, τὸν Ἑλληνα ἱστορικὸ Κωνσταντῖνο Κούμα (1777-1836), μᾶλλον Ἑλληνοβλάχο τὴν καταγωγὴ, κοσμογυρισμένο καὶ μὲ πολύχρονη παρουσία στὶς ἑλληνικὲς κοινότητες τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, ὅπου πολλὰ μέλη τῆς ἴσας Ἑλληνοβλάχοι, καὶ ὁ ὁποῖος Κούμας ἔγραψε ὅτι ἡ λατινοφωνία τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας προήλθε ἀπὸ τὴν πολύχρονη ἐπιμειξία τους μὲ Ρωμαίους στρατιῶτες, ἑπαρχοὺς καὶ ἄρχοντας, ὅποτε οἱ Ἑλληνες ἔμαθον τὴν γλῶτταν τῶν νικητῶν των καὶ πολλοὶ ἔχασαν τὴν ἰδικὴν των ... Οἱ δὲ κάτοικοι χωριῶν καὶ κοιλάδων ἀνέμειξαν τὰς ἐγχωρίους γλώσσας των μὲ τὴν Ρωμαϊκὴν, καὶ οὕτω κατεσκευασαν ἀνάμεικτόν τι παραμόρφωμα διαλέκτου, σωζόμενον ἔτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, Ἡπείρου, Θετταλίας καὶ Ἑλλάδος (Κ. Κούμα, *Ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων*, τ. 12, Βιέννη 1832, σσ. 520-521). Καὶ ἕνας, σχεδὸν σύγχρονός μας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἄντ. Κεραμοπούλου, στὸ πολύτιμο ἔργο του *Τί εἶναι οἱ Κουτσόβλαχοι*, Ἀθήναι 1939, γράφει ὅτι οἱ Ἑλληνοβλάχοι εἶναι ἐκλατινισμένοι (γλωσσικῶς), οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν ὑποταγὴ τῆς Μακεδονίας στὶς ρωμαϊκὲς λεγεῶνες, τὸ 168 μ. Χ. καὶ καθ' ὅλη τὴν Ρωμαιοκρατία ἐπὶ ἑπτὰ αἰῶνες ὑπηρετώντας τοὺς Ρωμαίους ὡς πανδοχεῖς, ἐπισκευαστὲς ἀρμάτων κλπ., ἀλλὰ καὶ ὡς φρουροὶ τῶν ὀρειῶν διαβάσεων στὶς περιοχὰς τους, ἐκλατινίσθησαν γλωσσικῶς. Ὁ γλωσσικὸς αὐτὸς ἐκλατινισμὸς ἐνισχύθηκε καὶ ἀπὸ ἐπιμειξίες Ρωμαίων στρατιωτῶν καὶ ἐντοπιῶν. Τοῦτ' αὐτό, ὁ γλωσσικὸς δηλ. ἐκλατινισμὸς, συνέβη καὶ σὲ ἄλλους τόπους, ὅπου ἐπὶ αἰῶνες κυριαρχοῦσαν οἱ ρωμαϊκὲς λεγεῶνες. Καὶ εἶναι αὐτονόητος ὁ πλήρης γλωσσικὸς ἐκλατινισμὸς τῶν παραδουναβίων χωρῶν, ὅπου κατέφευγαν συχνὰ οἱ Ἑλληνοβλάχοι, ὡς λατινόφωνοι, κατὰ τὴν Τουρκοκρατία, ἀναζητώντας καλύτερη τύχη στὶς πλούσιες αὐτὲς χῶρες. Ἐπομένως, ἡ μόνη σχέση τῶν Ἑλληνοβλάχων μὲ τοὺς ἀλλογένης λατινόφωνους αὐτοὺς πληθυσμοὺς ἦταν ἡ γλωσσικὴ συγγένειά τους. Καὶ αὐτὴν τὴν συγγένεια παρεξήγησε ἡ προσεπάθησε, γιὰ λόγους πολιτικῶς, νὰ ἐκμεταλλευθεῖ ἡ ρομανικὴ προπαγάνδα κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. μὲ πρωτοβουλία τῆς λατινίζουσας, λεγομένης, σχολῆς τῆς Τρανσυλβανίας, ποὺ μιλοῦσε γιὰ κοινὴ καταγωγὴ τῶν Ἑλληνοβλάχων μὲ τοὺς λατινόφωνους τῶν παραδουναβίων χωρῶν καὶ περὶ τῆς καθόδου πληθυσμῶν τῶν χωρῶν αὐτῶν πρὸς τὶς βόρειες ἑλληνικὲς περιοχὰς. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ρομαντικὴ ρομανικὴ προπαγάνδα προσεταιρισμοῦ τῶν Ἑλληνοβλάχων μὲ τὰ γνωστὰ θλιβερά, γι' αὐτὴν, ἀποτελέσματα. Σημειωτέον ὅτι τὴν οὐτοπία αὐτῆς τῆς προπαγάνδας παρατήρησαν σοφοὶ Ρουμᾶνοι ἱστορικοὶ καὶ γλωσσολόγοι ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς ἐμφανισέως τῆς (I. Coteanu, Gusu Papacostă-Goga, Dumitru Lazarescu Lecanta κ.ά.). Ἀκόμη καὶ τὴν πληροφορία τοῦ Κεκαμμένου, ποὺ ἀνέδειξε ὁ Β. P. Hasdeu, ἀπέρριψαν σοφοὶ Ρουμᾶνοι ἱστορικοὶ (T. Parahagi, A. Sacerdoteanu, Silviu Dragomir) καὶ στοὺς καιροὺς μας, οἱ καθηγητὲς Cicerone Poghiric καὶ Petre Năsturel. Τὴν αὐτοχθονία τῶν Ἑλληνοβλάχων ὑπεστήριξαν καὶ γνωστοὶ στὴν βιβλιογραφία Ρουμᾶνοι ἱστορικοὶ ὡς οἱ A. D. Xenopol, V. Parvan, Radu Vulpe, Al. Graur (βλ. περισσότερα στὸ περιεκτικὸ μελέτημα τοῦ κ. Ἀχιλ. Γ. Λαζάρου, *Συμβολὴ τῆς ρομανικῆς ἐπιστήμης στὴν ὀρθὴ λύση τοῦ ζητήματος τῶν Βλάχων Ἑλλάδος*, Ἀθήνα 2007).

Φρονῶ ὅτι ὁ κ. Τ. Kahl θὰ ἔπρεπε νὰ συζητήσει ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Α. Λαζάρου, ἀριστοῦ γνώστη καὶ μελετητοῦ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἑλληνοβλάχων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ρουμᾶνων ἱστορικῶν, γλωσσολόγων ἀρχαιολόγων ποὺ ἔγραψαν κατὰ καιροὺς γιὰ τὸ θέμα ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ. Ἔνας τόσο καλὸς ἐρευνητὴς, ὅπως ἀναμφιβόλως, εἶναι ὁ κ. Kahl, εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς δὲν μνημονεῖ βυζαντινοὺς ἱστορικοὺς καὶ χρονικογράφους ποὺ δίδουν πειστικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν καταγωγὴ τῶν Ἑλληνοβλάχων (Πλούταρχος, Δίων ὁ Κάσσιος, Προκόπιος,

Άνα Κομνηνή κ.ά.), αλλά και την παλαιότερη και νεώτερη ελληνική βιβλιογραφία, όπως, για παράδειγμα, τις μελέτες του Μιχ. Χρυσόχοου, *Βλάχοι και Κουτσοβλάχοι*, Αθήνα 1909, του Τηλ. Κατσουγιάννη, *Περί τών Βλάχων τών έλληνικών χωρών*, τ. Α', *Συμβολή εις την έρευνα περί της καταγωγής τών Κουτσοβλάχων*, τ. Β', *Εκ τού βίου και της ιστορίας τών Κουτσοβλάχων επί Τουρκοκρατίας*, εκδ. Έταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, Θεσσαλονίκη 1964, 1966, του Κ. Νικολαΐδη, *Έτυμολογικόν Λεξικόν της Κουτσοβλαχικής γλώσσης*, Αθήνα 1909, σ. κγ', όπου από τις 6.657 καταγραφόμενες λέξεις οι 3.460 είναι ελληνικής προελεύσεως, του Ν. Μέρτζου, *Αρμάνοι, Οί Βλάχοι*, εκδ. Ρέκος, Θεσσαλονίκη 2001, του Άντ. Μ. Κολτσίδα, *Οί Κουτσοβλάχοι, Έθνολογική και λαογραφική μελέτη*, Θεσσαλονίκη 1976.

Και με όλα τούτα τὰ ὀλίγα δὲν μποροῦμε νὰ συμφωνήσουμε μὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Kahl. Δὲν συμφωνοῦμε ὅτι ἡ γλωσσολογικὴ συγγένεια σημαίνει καὶ κοινὴ ἀπώτερη καταγωγὴ τῶν λατινοφώνων (σ. 10), ὅτι κοινὴ ἀφεταιρία εἶναι οἱ ὄρεινες περιοχὲς τῆς σημερινῆς νότιας Σερβίας (σ. 19), ὅτι οἱ ἔθνικοι ἀνταγωνισμοὶ ποὺ δημιουργοῦσαν τὸ λεγόμενο «κουτσοβλαχικὸ» ἦσαν κρίσιμοι γιὰ τὴν ἔκφραση τῆς ταυτότητας τῶν Ἀρμάνων. Φαντάζομαι ὅτι ἐδῶ ὁ κ. Kahl ἔννοεῖ ὅτι οἱ ἀνταγωνισμοὶ αὐτοὶ σφυρηλάτησαν τὴν ἑλληνικὴ συνείδηση τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων ποὺ μόνοι τους ἀντέδρασαν στὴν πίεση τῆς ξένης προπαγάνδας χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ ἀδυναμοῦ, τότε, νεοελληνικοῦ κράτους καὶ σὲ περίοδο, ἀκόμη Ὀθωμανοκρατίας, στὴν Μακεδονία, τὴν Θεσσαλία, τὴν Ἠπειρο, ὅπου ἐστίασε τὴν δυναμικὴ τῆς ἡ ρουμανικὴ προπαγάνδα. Καὶ ἀσφαλῶς γνωρίζει καλῶς ὁ κ. Kahl ὑπὸ ποιὲς συνθήκες ἢ Ὑψηλὴ Πύλη «ἀναγνώρισε» ὡς ξεχωριστὸ μιλlett τοὺς Βλάχους τὸ 1905 καὶ κυρίως τὴν αὐθόρμητὴ ἀντίδραση τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων. Καὶ δὲν ἦσαν οὔτε ἡ Ἀθήνα οὔτε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ποὺ ὀργάνωσε αὐτὴ τὴν ἀντίδραση. Καὶ οὔτε οἱ παράγοντες αὐτοί, οὔτε τὸ κύρος τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ὀδήγησαν τοὺς βλαχοφώνους Ἑλληνες στὴν «ἔκφραση ἑλληνικῶν τύπων αὐτοπροορισμοῦ», (πρβλ. καὶ σ. 25) γιὰ τὸν ἀπλὸ λόγο ὅτι γιὰ τοὺς πληθυσμοὺς αὐτοὺς τῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Ἠπείρου ἦταν θέμα ἔκφρασεως συλλογικῆς συνειδήσεως. Ὅσο γιὰ τὸν διαχωρισμὸ τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων σὲ ρουμανίζοντες καὶ γραικομάνους, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφει ὁ κ. Kahl (σ. 22), θὰ γνωρίζει ὅτι ἡ πρώτη κατηγορία, τῶν ρουμανιζόντων, ἀριθμοῦσε ἀσήμαντο ἀριθμὸ ὁπαδῶν ποὺ πέρασε στὴν ρουμανικὴ προπαγάνδα εἴτε ἀπὸ ἄγνοια εἴτε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα προσωπικῶν συμφερόντων. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, γιὰ τὴν πρώτη αὐτὴν κατηγορία, μὲ τὶς δραστηριότητες ποὺ ἀναπτύσσουν μὲ μηδαμινὰ ἀποτελέσματα κύκλοι τῆς ἀρμανικῆς διασπορᾶς μετὰ τὴν λήξῃ τοῦ Β' Μεγάλου Πολέμου, ὅπως ὀρθῶς γράφει ὁ κ. Kahl (σ. 25) ὅτι δὲν εἶναι χρήσιμο νὰ μιλοῦμε γιὰ ἔθνικὴ κίνηση Ἀρμάνων στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰ. παρὰ γιὰ αὐτόνομη ἔκφραση ὀρισμένων ἀρμανικῶν κύκλων. Καὶ ἀδικεῖ ἀνιστορητικῶς ὁ κ. Kahl τοὺς βλαχοφώνους Ἑλληνες ὅταν γράφει (σ. 23) ὅτι Ἑλληνες συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς μας «διατυμπανίζουν μίαν δῆθεν παμπάλαια ἑλληνικὴ συνείδηση μεταξὺ τῶν Ἀρμάνων» καὶ ἔννοεῖ τὸν εὐπατριδὴ Ἑλληνα πολιτικὸ, βλαχοφώνω Ἑλληνα τοῦ Μετσόβου, Εὐάγγελο Ἀβέρωφ-Τοῦτση. Επιλεκτικῶς καὶ ἐδῶ δὲν συζητεῖ τὰ γραφόμενα τοῦ Ἀβέρωφ στὸ βιβλίο του γιὰ τὸ *Κουτσοβλαχικὸ Ζήτημα* (Τρίκαλα 1992) γιὰ τοὺς συμπατριῶτές του καὶ τὴν ἑλληνικὴ συνείδησή τους. Ἀπὸ ἓνα σοβαρὸ ἔρευνητῆ, ὅπως εἶναι ὁ κ. Kahl, θὰ περιέμενε κανεὶς νὰ ἀξιολογήσει τὸ βιβλίο τοῦ Ἀβέρωφ ἢ τουλάχιστον, νὰ τὸ σχολιάσει ἀποφεύγοντας τὸ «διατυμπανίζουν» καὶ τὴν δῆθεν παμπάλαια ἑλληνικὴ συνείδηση τῶν Ἀρμάνων – ἔννοεῖται τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων. Καὶ νομίζουμε ὅτι εἶναι ὑποτιμητικὸ νὰ γράφεται γιὰ

τους βλαχόφωνους Έλληνες ότι ήταν γεννημένοι να αφομοιώνονται και χάρα η σ' αυτήν την ιδιότητα τους να αποκτήσουν οικονομική ευφροσύνη και πολιτική έπιρροή στις χώρες που έγκατεστάθησαν (σ. 24) Θα γνωρίζει, όπως σήπότε, ό κ. Kahl, ώς κεντροευρωπαϊός, ότι οί βλαχόφωνοί Έλληνες έπεβλήθησαν και πρόκοψαν στις χώρες που έγκατεστάθησαν, απολάμβαναν σεβασμού και εκτίμησεως, γι' αυτό και ό χαρακτηρισμός των ξένων ότι είναι «θεοσεβής ώς Έλλην», «άξιαγάπητος και λογικός ώς Έλλην» και έννοούσε Έλληνες και βλαχόφωνους Έλληνες (Popovic, *ο Cincărima*, Beograd 1937, σ. 165 βλ. και παρακάτω). Κάμνει λάθος ό κ. Kahl (σ. 26) ότι ό όρος Έλλην, στις ξένες χώρες που δραστηριοποιούνταν, συμπεριελάμβανε ολαβομακεδόνες, Βουλγάρους, Άλβανούς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τὰ καταστατικά των κλειστών ελληνικών έμπορικων κομπανιών του Βρασον και του Sibiu, που μέλη τους ήταν πολλοί βλαχόφωνοί Έλληνες, που απέκλειαν τους μη Έλληνες από τους κόλπους τους. Τό αυτό ισχύει και στις άλλες, πολυάριθμες ελληνικές κοινότητες των παραδουναβίων ήγεμονιών (βλ. πρόχειρα Βικ. Κουρελάρου, *Οί έκκλησίες των Έλληνικών Κοινοτήτων της Ρουμανίας τον 18' αί.*, έκδ. Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 2008).

Και είναι ύπερβολή όταν ό κ. Kahl γράφει (σ. 26) ή δέχεται άκριτως, άπόψεις άλλων, ότι Έλληνες λόγιοι, μεταξυ των οποίων και βλαχόφωνοι, ώς ό Κ. Κούμας ή ό Ν. Τζετζούλης, «ύπέσκαπταν (sic) συνειδητά τό κύρος της άρμονικής και ένθάρρυναν τη χρήση της ελληνικής ώς γλώσσα της θρησκείας κλπ.». Φθάνει, άκόμη, να γράφει ότι άκόμη και στην άρμανική Μοσχοπόλη ιδρύθηκε, επί τούτου, για την ύπομνευση της άρματικής, ή Νέα Άκαδημία! Υπενθυμίζεται, ώστόσο, ή ελληνική συνείδηση των Μοσχοπολιτών, όπως για παράδειγμα του Ίωάννη Χαλκεία, έπιφανούς Μοσχοπολίτη λογίου του τέλους του 17ου αί. άρχων του 18ου αί., που προσερχόμενος για έγγραφή στο Παπικό Κολλέγιο του Άγίου Άθανασίου της Ρώμης, δηλώνει Έλλην.

Αυτό και μόνο τό παράδειγμα έκφράσεως ελληνικής συνειδήσεως βλαχόφωνου Έλληνος άρκει να ανατρέψει τό γραφόμενο από τον κ. Kahl ότι «μάταια θα αναζητήσουμε κάποια ελληνική, ρουμανική ή άλλη ταυτότητα με έθνικούς όρους» (σ. 23). Τα παραδείγματα μπορούν να πολλαπλασιασθούν, όπως αυτό του Μοσχοπολίτη Κωνσταντίνου Χ' Τεωργίου Τζεχάνη του Μακεδόνος, που σε βιβλίο του που τύπωσε στην Χάλλη τό 1770 με τίτλο *Έγχειρίδιον Αριθμητικόν* γράφει ότι τό έγγραφε για τους Έλληνες συμπατριώτες του και άκόμη αυτό που γράφει ό εκδότης του ότι τυπογράφοι της Χάλλης βλέπουν ότι, με τις ποικίλες εκδόσεις τους, βοηθούν την Έλλάδα που ξήτησε από εκείνον τον βαθύν ύπνον της απαιδευσίας. Πληθωρική ήταν και ή συμμετοχή των Μοσχοπολιτών εμπόρων στις ποικίλες εκδόσεις Έλλήνων συγγραφέων των τεσσάρων, πρδ της Έλληνικής Έπαναστάσεως, δεκαετιών, (βλ. την μελέτη μου «Προσωπογραφικά Μοσχοπολιτών 18ος-19ος αί.» στον Τόμο Διεθνών Συμπόσιο, Μοσχοπόλις, έκδ. Ε.Μ.Σ., Θεσσαλονίκη).

Τα αυτά ισχύουν και για τους άδελφούς Δάρβαρη, από την Βλαχοκλεισούρα, και τὰ έργα τους που όρθως γράφει ό κ. Kahl «σημάδεψαν την συγκρότηση της έθνικής (έλληνικής προσθέτουμε έμεις) ταυτότητος των Άρμάνων». Έννοείται, βεβαίως, ότι αυτή ή συγκρότηση της νεοελληνικής ταυτότητος έπληθε με την ίδια μακρά διαδικασία που συγκροτήθηκε συνειδητώς και στους λοιπούς ελληνικούς πληθυσμούς από την έπόμενη της Άλώσεως, όπως προέβλεψε άμέσως μετά από αυτήν ό Λαόνικος Χαλκοκονδύλης.

Και άφοδ ό Kahl γράφει για λογίους άρμανικής καταγωγής που σπούδασαν σε ιταλικά πανεπιστήμια (σ. 29), σημειώνουμε ότι ούδεις έξ αυτών, και έμιασε στον

16ο και 17ο αί., έγραψε για άρμανική καταγωγή άλλα όλοι αυτοί σημείωναν την έλληνική, όπως π.χ. ό προαναφερθείς Ιωάννης Χαλκείας, ό ίδρυτής του Κωττουνείου Κολλεγίου στην Πάδοβα, Ιωάννης Κωττούνης (άν ήταν βεβαίως άρμανικής καταγωγής), που έγραφαν, όπως και άργότερα τον 18ο αί. οι Μοσχοπολίτες άρμάνοι, για την έλληνική καταγωγή τους. Τό ίδιο και οι Μοσχοπολίτες ή Γιαννιώτες βλαχόφωνοι έμποροι της Βενετίας, μέλη της Έλληνικής Αδελφότητας Βενετίας, που ήσαν δραστήρια μέλη της εκεί *nazione greca*. Στα πολύτιμα, και έκδοθέντα έγγραφα, των Κρατικών Αρχείων Βενετίας και του Έλληνικού Ίνστιτούτου Βενετίας, ούδαμου ύπάρχει άναφορά ιδιαίτερης άρμανικής καταγωγής, παρά την κάποια προσπάθεια οικειοποιήσεώς τους από Ρουμάνους ιστορικούς (V. Parahagi, κ.ά.).

Ό κ. Kahl (σ. 31) μάς υπενθυμίζει την πληθωρική ίδρυση ρουμανικών σχολείων σε έλληνοβλαχικές κοινότητες που έξυπηρετούσαν τους σκοπούς της ρουμανικής προπαγάνδας και μόνον, τα όποια οι βλαχόφωνοι "Έλληνες άντιμετώπισαν με άδιαφορία και περιφρόνηση, άφού ή προπαγάνδα σκοπούσε σε άναγνώριση ρουμανικής μειονότητας στην Ελλάδα. Και φυσικά άτόνησε, όπως όρθως σημειώνει ό κ. Kahl (σ. 34). Και όρθως σημειώνει ό κ. Kahl ότι κατά τον Μακεδονικό Άγώνα ύπήρξαν περιπτώσεις βλαχικών συμμοριών που άγωνίστηκαν στο πλευρό των Βουλγάρων κομιτατζήδων' πρόκειται, άσφαλώς, για όλίγιστους άργυρώνητους με πρόδηλη άπουσία έθνικής ταυτότητας. Και πάλιν όρθως σημειώνει ό κ. Kahl (σ. 35 και έξης) την παταγώδη άποτυχία των Μαργαρίτη και Άλκιβιάδη Διαμαντή που κυριολεκτικώς άποτέμφθηκαν ως προδότες από τους βλαχόφωνους "Έλληνες. Ό κ. Kahl σημειώνει, όσαύτως, ότι οι βλαχόφωνοι "Έλληνες τείνουν να ύπερκεράσουν τον πατριωτισμό των άλλων έλληνικών ομάδων (σ. 40) που όπωσδήποτε δεν είναι ρητορικός, άλλα συνειδητός. Τον πατριωτισμό, άλλωστε, έξεδήλωσαν ήδη από τα τέλη του 19ου αί. βλαχόφωνοι έθνικοι ευεργέτες.

"Όσο για τους ρουμανίζοντες βλαχόφωνους "Έλληνες που ζουν σήμερα στην Ρουμανία, άπόγονοι παλαιών βλαχόφωνων Έλλήνων ρουμανίζόντων, του τέλους του 19ου αί. ως τον Μεσοπόλεμο, αυτοί άυτονοήτως είναι συνδεδεμένοι με τους Ρουμάνους άλλα καίτοι έφυγαν από την Ελλάδα ως «Ρουμάνοι», σήμερα ύποδηλώνονται ως βλάχοι, όχι, όμως, "Έλληνες. Δεν λείπουν, όμως, και περιπτώσεις έκπροσώπων τους της σύγχρονης γενιάς που άποκηρύσσουν την ιδεολογία των προγόνων τους και έκφράζουν την έλληνική συνείδησή τους, όπως διεπίστωσε ό ύπογραφέμενος σε κατ' ιδίαν με αυτούς συζητήσεις από την δεκαετία του '70. Στην ένότητα οι «Βλάχοι - Βλάχοι» ό κ. Kahl γράφει (σσ. 42-45) ότι, συνομιλώντας με Άρμάνους (της περιοχής Κορυτσάς) της Άλβανίας, διεπίστωσε ότι μεγάλος άριθμός τους θεωρεί ότι είναι ξεχωριστός λαός. Άλλα τό αντίθετο διεπίστωσε ό ύπογραφέμενος ότι δηλαδή πολλοί έξ αυτών θεωρούν τους έαυτούς τους "Έλληνες. Δυστυχώς, μετά την πώση του κομμουνισμού στην Άλβανία ρουμανικά έθνικιστικά σωματεία δραστηριοποιήθηκαν στην περιοχή Κορυτσάς προσηλυτίζοντας νεαρούς βλαχόφωνους με χορήγηση ύποτροφιών ή σπουδές στην Ρουμανία. Η άποτυχία τους στις βλαχόφωνες περιοχές της Ελλάδος τον 19ο αί. και στις άρχές του 20ού αί. δεν τους έγινε μάθημα. Και όρθως γράφει (σ. 48) ό κ. Kahl ότι οι βλαχόφωνοι "Έλληνες στηρίζουν τό ελληνικό κόμμα των Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων, την παλαιά «Ομόνοια»' είναι, ως έκ τούτου, πασιφανές ότι σ' αυτό τους όδηγεί ή έλληνική συνείδησή τους. Γ' αυτό, τό 2010, επανεξέλεξαν Πρόεδρο του Κόμματος τον Έλληνοβλαχο Ντούλε. Και φυσικά δεν λείπει ή έσχατη μειοψηφία, μετρούμενη στα δάκτυλα της μάς παλάμης, άργυρώνητων Έλλήνων σε όρισμένα μέρη της έλληνικής επικράτειας που ύπαινίσονται

ξεχωριστή εθνική συνείδηση. Ο κ. Kahl διαπίστωσε άσφαλώς ότι αυτοί κινούνται από προσωπικά συμφέροντα και όχι από συνειδητή επιλογή¹ άλλωστε, είναι γνωστοί και δακτυλοδεικτούμενοι και περιφρονημένοι από τους βλαχόφωνους Έλληνες. Για την απόφαση αριθμ. 1333 του Συμβουλίου της Ευρώπης (1997, 1998) για τον χαρακτηρισμό της άρμαρικής ως μειονοτικής γλώσσας, θα γνωρίζει ο κ. Kahl τί έννοούν στην Εύρώπη μειονοτικές και ολιγώτερον όμιλούμενες γλώσσες. Καί θα γνωρίζει ότι στην δημοκρατική Ελλάδα οί βλαχόφωνοι Έλληνες χρησιμοποιούν έλεύθερα την γλώσσα τους, όπως οί Πόντιοι, οί Καραμανλήδες, οί Κύπριοι την ιδική τους διάλεκτο. Καί δέν πρόκειται για γλώσσες εθνικών μειονοτήτων.

Τίς σσ. 49-50 ό κ. Kahl άφιερώνει στην παρουσία των Άρμάνων στην ΠΓΔΜ (FYROM) και άπαριθμεί βλάχικες όργανώσεις και σωματεία με φιλορουμανικό ή καθαρώς «άρμαρικό» προσανατολισμό. Δέν πρόσεξε, όσοςδήποτε, ότι πολλά από τά σωματεία αυτά λειτουργούσαν και επί καθεστώς Τίτο στην ένωμένη Γιουγκοσλαβία, καθώς ένίσχυαν την προπαγάνδα του Τίτο σε βάρος της Ελλάδος. Καί όρθως σημειώνει (σ. 50) για τους βλαχόφωνους Έλληνες της Πελαγονίας πού παρέμειναν πιστοί στην Έλληνική εθνική ιδέα, όπως έγραψε ό καθηγητής Κ. Α. Βαβοΰκος, *Ή συμβολή του Έλληνισμού της Πελαγονίας εις την ιστορίαν της νεωτέρας Ελλάδος*, Θεσσαλονίκη 1956 και πρόσφατα ή Σοφία Ηλιάδου-Τάχου, *Το Κρούσοβο, πέρα από την ιστορία και τη μνήμη (1845-1903)*, έκδ. Σταμούλη, Θεσσαλονίκη 2004. Μόνο πού δέν είναι άπομεινάκια, όπως γράφει, αλλά άρκετά μεγάλος άριθμός, πού ένγκαταλείφθηκαν, κυριολεκτικώς, στην τύχη του από τό ελληνικό κράτος μετά την συνθήκη τό Βουκουρεστιών τό 1913. Άλλά οί βλαχόφωνοι Έλληνες ανέβρασαν μετά την πτώση του κομμουνισμού στην Γιουγκοσλαβία τό 1990-1991, άλλ' έντιξαν την έκφραση της συνειδήσεώς τους από την εκεί κρατική τρομοκρατία και τίς παράνομες διώξεις των έπιφανών Βλάχων. Καί είναι βέβαιο ότι ό κ. Kahl, καθώς γνώστης της περιοχής, θα έχει πληροφορηθεί για την λειτουργία ελληνικών σχολείων υπό τύπον φροντιστηρίων στην Πελαγονία με δαπάνες της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Για τους Άρμάνους της Σερβίας θα γνωρίζει ό κ. Kahl τους έκσερβιομένους βλαχόφωνους Έλληνες μεταξύ των οποίων και ό D. Ρορονιό, ό συγγράφας τό κλασσικό έργο *O Cinčarima* 1937, και τίς περιπτώσεις, όσες βέβαια του ήσαν γνωστές, πού καταγράφει ό αείμνηστος Γ. Μόδης, βλαχόφωνος Έλληνας πολιτικός από τό Μοναστήρι της Πελαγονίας (Γ. Μόδης, *Ό Μακεδονικός Άγών και ή Νεώτερη Μακεδονική Ιστορία*, Θεσσαλονίκη ²2007, ¹1967, σσ. 56-63).

Όσο για τους Άρμάνους στην Ρουμανία και στην Διασπορά, άλλοι από αυτούς, ολιγάριθμοι όσοςδήποτε, είναι άπόγονοι παραπλανηθέντων βλαχοφώνων Έλλήνων πού ένγκαταστάθηκαν στις παραδουνάβιες χώρες από τά μέσα του 19ου αϊ. ως τον Μεσοπόλεμο και άναζητούν άκόμη την ταυτότητά τους. Ό κ. Kahl γράφει (σ. 54) επί του προκειμένου, ότι διχογνωμοΰν: ξεχωριστό έθνος ή όμογενείς των Ρουμάνων; ή έχοντες συνείδηση άπώτερης ελληνικής καταγωγής προσθέτουμε έμεις. Στην ένότητα 1.6. Quo vadis βλάχικη μειονότητα, ό κ. Kahl (σ. 58 κ.έξ.) όρθως διαπιστώνει την ελληνική ταυτότητα των βλαχοφώνων Έλλήνων άκόμη και της νότιας Άλβανίας, της Β. Ηπείρου δηλ. φθάνει μάλιστα να γράψει για «φιελληνική τάση» βλαχοφώνων της ΝΑ Ευρώπης – έννοει, προφανώς, την κρυμμένη, για εύνόητους λόγους ελληνική ταυτότητα των βλαχοφώνων Έλλήνων της ΠΓΔΜ (FYROM). Καί είναι, όσαύτως, όρθη ή διαπίστωσή του «ότι οί περισσότεροι Έλληνες βλάχοι καλλιεργούν την άποστροφή σε ό,τι δέν προέρχεται από την Ελλάδα» (σ. 60). Είναι τό ζήτημα συνειδήσεως για τό όποιο κάμναμε λόγο όλίγο παραπάνω.

Ο κ. Kahl, γράφοντας για την *Πρωτοπειρία* του Θεοδώρου Καβαλλιώτη, Ένετία 1770, ισχυρίζεται ότι στόχευε στην διάδοση της ελληνικής γλώσσας ύπνοώντας, προφανώς, την ύπνονευση της λαλουμένης άρμανικής' παρακάτω, όμως, σημειώνει ότι τó έργο αυτό έγραφε «επ' όφελεία τών Έλλήνων» (σ. 75-76). Τό ίδιο ισχύει και για την *Εισαγωγική Διδασκαλία* του Δανιήλ Μοσχολίτη, 1802, πού ήταν και δάσκαλος στην Νέα Ακαδημία της Μοσχολόεως, πού σκοπούσε, όπως και ό κ. Kahl δηλώνει (σ. 84), στην διάδοση της ελληνικής γλώσσας. Καί όπωσδήποτε είναι όρθό ότι τά έργα τών Κων. Ούκούτα, 1797, Γ. Ρόζια, 1808 και 1809, ό Κώδικας τών άδελφών Δαμιωνίου, άρχές 19ου αί. και ή Γραμματική του Μιχαήλ Μπιοιάτζη, 1813 έγραψαν με τούς συγγραφείς έχοντες συνείδηση της άρμανικής καταγωγής τους. Αλλά νά μίν λημονείται ότι άρκετές δεκαετίες άργότερα Πόντιοι και Καππαδόκες λόγιοι συνθέτουν γραμματικές, λεξικά κτλ. για την διάλεκτο και την γλώσσα τους. Αυτό σημαίνει, κατά την άποψη μας, έκφραση άγάπης προς την ιδιαίτερη γλώσσα τους και όχι άπαραιτήτως έκφραση έθνικης συνειδήσεως και ταυτότητος. Καί ίσως είναι αυθαίρετη ή διαπίστωση του κ. Kahl (σ. 102) ότι στην Μοσχολόη δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις συγκροτήσεως κοινής γραπτής άρμανικής. Πόθεν τεμαίρεται αυτό, άγνωστο.

Στην τέταρτη ένότητα του βιβλίου του για τόν Gustav Weigand (σ. 129-147), ό κ. Kahl συζητεί περισσότερο με τά Προλεγόμενα πού έγραψε ό κ. Άχ. Λαζάρου σχολιάζοντας τó βιβλίΟ *Οί Αρωμοῦνοι* (*Die Aromunen*, Λειψία 1895). Πρόκειται για την ελληνική έκδοση σέ μετάφραση του ίδιου του κ. Kahl, έκδ. Κυριακίδη σέ συνεργασία με τόν Φ.Ι.Α.Ο.Σ. τών Τρικάλων, Θεσσαλονίκη 2001. Δέν θά εισέλεθω στην συζήτηση τών δύο άνδρων, τών κ.κ. Άχ. Λαζάρου και Th. Kahl, καλώντας τόν άναγνώστη νά αντιπαραβάλει τίς άπόψεις τους. Θα σημειώσω, όμως, με την εύκαιρία, την σπουδαιότητα του βιβλίου του Άχ. Λαζάρου *Η Αρωμωνική και αι μετá της ελληνικής σχέσεις αυτής. Βλάχοι. Ιστορική φιλολογική μελέτη*, Αθήνα 1986 και την έκδοσή του στην γαλλική *L'Aroumain et ses rapports avec le grec*, Θεσσαλονίκη 1986. Ό τίτλος και μόνον τά λέει όλα, όπως και τó βιβλίΟ του καθηγ. Αντωνίου Μπουσμπούκη, *Πρωτοαρχαιοελληνικές λέξεις κοινές στόν Όμηρο και τά βλάχικα*.

Στην ένότητα Αρμάνοι της Ελλάδας και νεοελληνική ταυτότητα ό κ. Kahl φαίνεται νά συμφωνεί με την πραγματικότητα ότι οι βλαχοφώνοι της Ελλάδας έχουν την αυτόσυνειδησία τών Βλάχων ως κομματιού του νεοελληνικού έθνους (σ. 152 και 153), αλλά παρακάτω θεωρεί ότι ή συνειδησή τους αυτή δέν προϋποθέτει και ελληνική έθνοτική καταγωγή (σ. 153). Λημονεί την πραγματικότητα: ότι ή μόνη διαφοροποίηση τών βλαχοφώνων Έλλήνων από τó λοιπό τμήμα του Έλληνισμού είναι ό γλωσσικός έκλατινισμός και μόνον. Καί είναι άδικος, και έξω από τά πράγματα όπωσδήποτε, όταν γράφει ότι σέ όρισμένα βλαχοχώρια της Πίνδου, στην περιοχή της Έδεσσας ύπάρχει μία μικρή και φθίνουσα άρμανική μειονότητα. Άλλωστε και ό ίδιος ό κ. Kahl, όμολογεί παραπάνω ότι μόνον μεμονωμένα άτομα, δακτυλοδεικτούμενα, έχουν, γέτο, τούς δικούς τους λόγους μία τέτοια, μηδενική κατά πάντα, τάση.

Θά πρόσεξε, ασφαλώς, την ύπερηφάνια της Κλεισουριώτισσας κ. Μαρίας Κ. ότι είναι Βλάχα *μά πάνω από όλα Έλληνίδα* σημειώνει, ωστόσο, την στενοχώρια της ότι ή θυγατέρα της θά πανδρευτεί Γραικό. Θα γνωρίζει, βεβαίως, ό κ. Kahl ότι αυτή ή νοοτροπία παρατηρείται και σέ άλλους Έλληνες, ιδιαίτερος τών παλαιότερων γενεών.

Και παρακάτω (σ. 154-158) ό κ. Kahl όμολογεί την προσήλωση τών βλαχοφώνων Έλλήνων στην ελληνική ιδέα γα πλείστους λόγους θά προσθέταμε συνδεδεμέ-

νους επίσης με την σύνολη ιστορία της Ελλάδος. Δέν κρύβει όμως την ὄχλησή του γι' αὐτὸ καὶ στὴν σ. 162 ἐλπίζει (!) ὅτι στὸ μέλλον θὰ ὀμιλοῦμε γιὰ ἑλληνόφωνους βλάχους ἀρνούμενος ὁ κ. Kahl νὰ δεχθεῖ τὴν ἀντίδραση τοῦ συνόλου βλαχοφώνου Ἑλληνισμοῦ, μέσω τῶν συσσωματώσεών του, στὴν Ὁδηγία τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης τῆς 15 Ἰουνίου 1999. Θὰ γνωρίζει ὁ κ. Kahl ὅτι τὰ βλάχικα εἶναι ντοπολαλῶν καὶ οὐδέποτε οἱ Βλάχοι δέχθηκαν, καὶ οὔτε κατανοοῦν γραπτὰ τὴν προφορική γλῶσσα τους.

Ὡς ἀνθρωπογεωγράφος ὀφείλει νὰ λαμβάνει ὑπόψη τὴν ἑλληνική συνείδηση τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων, τὴν ὁποία, τελικῶς ὄχι μόνον ὑποτιμᾷ, ἀλλὰ καὶ τὴν κατηγορεῖ γιὰ τὴν ἀμετακίνητη θέση τους στὴν ἑλληνική ἐθνική ἰδέα. Κρίμα γιὰ ἓναν τόσο καλὸν ἐπιστήμονα καὶ ἀριστο γνῶστη τῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποία πεισματικῶς δὲν θέλει νὰ παραδεχθεῖ.

Γιὰ τὰ τραγούδια τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων ὁ κ. Kahl διαπιστώνει ὅτι τὰ περισσότερα εἶναι γραμμένα στὴν ἑλληνική καὶ τὰ λιγότερα στὴν βλάχικη. Καὶ φαντάζομαι ὅτι κανεὶς δὲν ἀρνεῖται ὅτι στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπαυσαν νὰ τραγουδοῦνται καὶ στὴν βλάχικη. Εἶναι, ὅμως, ὑπερβολικὸ νὰ γράφει ὅτι οἱ βλαχοφώνοι Ἑλληνες ἀποφεύγουν νὰ τὰ τραγουδοῦν στὴν διάλεκτό τους, φοβούμενοι μήπως χαρακτηρισθοῦν μειονοτικοὶ (σ. 178). Στὴν Ἑλλάδα, θὰ τὸ γνωρίζει αὐτὸ ὁ κ. Kahl, οἱ ἑλληνικὲς φυλὲς τραγουδοῦν ἐλεύθερα στὸ γλωσσικὸ τους ἰδίωμα, π.χ. οἱ Πόντιοι, οἱ Καραμανλῆδες, πλὴν τῶν ἑλληνικῶν καὶ στὴν τουρκική, ἀκόμη καὶ οἱ σλαβοφώνοι Ἑλληνες στὴν ἰδική τους διάλεκτο, ἢ οἱ πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Ἀνατ. Ρωμυλία καὶ στὴν βουλγαρική. Καὶ ὀρθῶς σημειώνει (σ. 188) ὅτι οἱ χοροὶ τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων εἶναι οἱ συνήθειες ποὺ χορεύουν καὶ οἱ λοιποὶ Ἑλληνες (στὰ τρία, συρτός, ζαγορίσιος κτλ.) μὲ τὴν παρατήρησή του ὅτι οἱ πανελλαδικοὶ χοροὶ εἶναι λιγότερο διαδομένοι στὰ χωριά τῆς Πίνδου. Πολὺ φυσικὸ, ἀφοῦ κάθε περιοχὴ στὴν Ἑλλάδα ἔχει τοὺς δικούς της τοπικοὺς χορούς. Θὰ πρόσεξε ὁ κ. Kahl, καὶ τὸ γράφει (σ. 189), ὅτι τὰ περισσότερα βλάχικα τραγούδια ἔχουν στίχους τροχαϊκοὺς ὀκτασύλλαβους ἄς ἀναζητήσῃ αὐτὴν τὴν μετρικὴ μορφή στὴν ἀρχαιοελληνική παράδοση. Ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων παραπέμπουν κατευθείαν σὲ ἀρχαιοελληνικά. Πρόσεξε ὁ κ. Kahl ὅτι στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ὀρθῶς γράφει (σ. 192), τὸ βλάχικο τραγούδι δὲν ἔγινε λαϊκὸ τραγούδι καὶ ἔμεινε πάντοτε δημοτικὸ εἶδος μουσικῆς, καὶ ἴσως ποτέ, «δὲν θὰ διασκευασθεῖ γιὰ κάποιο σκυλαδικὸ βαλκανικὸ μπάρα», ὅπως μπορεῖ νὰ συμβεῖ μὲ κάποιο ρομανο-ἀρμανικὸ δημοτικὸ τραγούδι.

Γιὰ τὸν ἐξισλαμισμὸ τοῦ μογγενίτικου χωριοῦ Νότια τῆς Ἀριδαίας ὁ κ. Kahl ἀφιερώνει ὀλόκληρη ἐνότητα (σσ. 195-225), καὶ κατὰ τὴν ἄποψή μας, ἡ ἔρευνά του εἶναι ἐπιτυχής καὶ στὸν βαθμὸ ἔχει ποὺ ἀκολουθήσῃ τοὺς ἐξισλαμισμένους κατοίκους τῆς Νότιας στοὺς νέους τόπους ἐγκαταστάσεώς τους στὴν ἀνατ. (τουρκική) Θράκη καὶ μέρη τῆς δυτ. Τουρκίας. Ὁ γράφων συνήνησε ὀρισμένους ἐξ αὐτῶν σὲ πόλεις καὶ χωριά τῆς Καλπαδοκίας, ὑπερήλικες πλὴν, ὅπως στὸ Προκόπι, στὴν Τζαλέλα, στὴν Σινασὸ κ.ἀ. Γιὰ τοὺς Ἀρμάνους τῆς Βουλγαρίας (σσ. 233-263) ὁ κ. Kahl γράφει ὅτι προέκυψε γιὰ βλαχοφώνους Ἑλληνες ποὺ μετανάστευσαν στὴν Βουλγαρία τὸν 18ο αἰ. ἀπὸ τὴν Ἠπειρο καὶ τὴν Μακεδονία, περὶ τὶς 20.000, ποὺ προσέρχονταν ἀπὸ χωριά τοῦ Γράμμου καὶ τῆς ὀρεινῆς γραμμῆς Καλαμπάκας καὶ Μετσόβου. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πέρασαν ἀργότερα πρὸς τὶς παραθαλάσσιες πεδιάδες τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ ἄλλοι μετανάστευσαν στὴν Ρουμανία ἀφήνοντας τὸν νομαδικὸ τρόπο ζωῆς καὶ περνώντας στὴν μόνιμη ἐγκατάσταση. Ὁ κ. Kahl διαπιστώνει ὅτι οἱ βλαχοφώνοι τῆς Βουλγαρίας παρέμειναν ἀρχικῶς πιστοὶ στὴν ἐθνική

έλληνική παιδεία ἀλλ' ἀργότερα ἐστράφησαν, κατὰ τὸν ἴδιο, πρὸς τὴν ρουμανική προπαγάνδα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀναγκαστικῶς, θὰ λέγαμε ἔμεις, λόγω τῶν κακῶν σχέσεων Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰ. Ὅσοι μάλιστα ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ρουμανία αἰσθάνονται δυσάρεστημένοι, ἰδίως μετὰ τὴν κομμουνιστικὴ μεταβολὴ στὴν Ρουμανία (1945/6). Ὡστόσο, οἱ βλαχόφωνοι Ἕλληνες ποὺ ζοῦσαν στὰ ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα παρέμειναν πιστοὶ στὸν Ἑλληνισμὸ παρὰ τὶς πιέσεις τῶν Βουλγάρων, Ὀθωμανῶν, Ρουμάνων' πολλοὶ, μάλιστα, ἀπὸ αὐτοὺς, προβλέποντας τὸ μέλλον, ἐγκαταστάθηκαν πρὶν καὶ μετὰ τὴν συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου (1913) στὴν Ἑλλάδα. Καὶ εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ γράφει ὁ κ. Kahl (σσ. 246-248), ὅτι οἱ πιέσεις τῶν Βουλγάρων τόνωσαν τὸ ἑλληνικὸ φρόνημα τῶν Ἀρμάνων. Κάτι ἀνάλογο συνέβη, ἄλλωστε, καὶ μὲ τοὺς Σαρακατσάνους τῆς Βουλγαρίας, ὅπου, ὅπως καὶ στοὺς βλαχόφωνους Ἕλληνες καὶ ἐκείνους τοὺς λίγους ποὺ ἔμειναν στὴν Βουλγαρία καὶ γιὰ τοὺς πολλοὺς ποὺ ἐπανῆλθαν στὴν Ἑλλάδα (περιοχὲς Σερρών, Δράμας), ὅτι δηλ. ὅλοι τοὺς ἔχουν ἑλληνικὸ φρόνημα καὶ ὑπερηφάνια γιὰ τὴν βλάχικη καταγωγή τους. Τὸ ἴδιο, ἐξάπαντος φρόνημα, ἔχουν οἱ Σαρακατσάνοι, οἱ Μικρασιάτες, οἱ Πόντιοι, οἱ Καππαδόκες, οἱ Ἀνατολικοθρακιῶτες, οἱ παλινοστήσαντες Ἕλληνες ἀπὸ τὴν πρώην Σοβιετικὴ Ἔνωση. Προσωπικῶς, θεωρῶ τραγικὰ ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα τῶν βλαχοφώνων Ἑλλήνων ποὺ μετανάστευσαν τὸ 1928 καὶ τὸ 1940 ἀπὸ τὴν Βουλγαρία στὴν Ρουμανία, ὅπου ἀντιμετωπίστηκαν ἀν ὄχι ἐχθρικῶς, ὅπως οἶμαι ἀδιαφόρως ἀπὸ τὶς ρουμανικὲς ἀρχές, ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν κομμουνιστικὴ περίοδο στὴν Ρουμανία, ὅπως εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω κατὰ τὰ ταξίδια μου ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1975 ὡς τὸ 1980. Δὲν θὰ συμφωνήσουμε μὲ τὴν γνώμη τοῦ κ. Kahl (σ. 253) ὅτι ὁ ἄρτος Τσίντσαρος στὴν Βουλγαρία καὶ στὴν Σερβία ἔχει λαθάνουσα ἀρνητικὴ σημασία («σφιχτός», «ψωμίραη», «παραδόπιτος»), βλ. ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ βιβλίο τοῦ D. Ρορονιέ, *O Cincărima*, Βελιγράδι 1937, βλ. καὶ τὸ, ἐπίσης, παλαιὸ τοῦ Mil. S. Φιλίρονιέ, *Cincari u Belesu* στο Ζουπί Pregel, Σκόπια, Sv. 5, Μάιος 1936, 173-180. Πρβλ. καὶ τὸν Ἰω. Παπαδριανό, *Οἱ Ἕλληνες πάροικοι τοῦ Σεμλίνου*, Θεσσαλονίκη 1380, τοῦ Μόδη κ.ἄ.

Ὁ Ρορονιέ, βλαχόφωνος ἀπὸ τὸ Κρούσοβο, στὸ αὐτὸ βιβλίο του σ. 18 κ.ἔξ., γράφει ὅτι οἱ Ἀρμάνοι στὶς σερβικὲς χώρες εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὴν ἑλληνικὴ τους καταγωγή καὶ δὲν παύουν νὰ ὀμιλοῦν γιὰ τὸ ἔνδοξο ἑλληνικὸ παρελθὸν καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὡστόσο ὁ ἴδιος ὁ Ρορονιέ, ἔχοντας μίαν ἀνεξήγητὴ ἀντιπάθεια, πρὸς τοὺς Ἕλληνες, θεωρεῖ τοὺς βλαχόφωνους Ἕλληνες ὡς ἐξελληνισμένους καὶ τοὺς διαχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες σὲ προφανῆ προσηπάθεια νὰ μειώσει τὴν ἑλληνικὴ συμβολὴ στὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάπτυξη τῶν βαλκανικῶν χωρῶν. Παρόλα αὐτὰ, γράφει ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἔμποροι, μετὰ τὴν δημιουργία τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους, ἔστειλαν τὰ παιδιά τους γιὰ σπουδὲς στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσουν σύμφωνα μὲ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση (δ.π., 22). Στὸ Novi Sad ἡ βλαχόφωνη ἑλληνικὴ κοινότητα ὀνομαζόταν *Communitas Hellenica* ἢ *Graeca* (δ.π., 18). Προσθέτομε, ὡσαύτως, τὴν περίπτωση τοῦ χωρίου Arbanas στὴν Βουλγαρία, ὅπου ἀπὸ τὸν 17ο αἰ. εἶχαν ἐγκατασταθεῖ Μοσχοπολίτες ἔμποροι μεταπράτες, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὑπῆρξαν δραστήρια μέλη τῶν ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν κομπανιῶν τοῦ Βραζόν καὶ τοῦ Sibiu, στὴν Τρανσυλβανία, ὅπου μετέφεραν τὸ ἑλληνικὸ φρόνημα, ὅπως δεῖξαμε στὸ βιβλίο μας *L'Hellenisme en Transylvanie*, Θεσσαλονίκη 1989 καὶ στὴν ἑλληνικὴ *Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Τρανσυλβανίας*, Θεσσαλονίκη 2004.

Τελικῶς ὁ κ. Kahl ἔγραψε ἓνα πολὺ καλὸ βιβλίο, ποὺ δείχνει ἀναμφιβόλως τὴν βαθιὰ γνώση του γιὰ τοὺς Ἀρμάνους. Θεωρῶ, ὅμως, ὅτι ἀδίκησε καταφόρως τὸν

εαυτόν του στην προσπάθειά του να πείσει, όπως φαίνεται, τουλάχιστον τους βλαχόφωνους Έλληνες ότι αποτελούν μειονότητα, μολονότι ότι σε όλες τις σελίδες του βιβλίου του παραδέχεται ότι οι βλαχόφωνοι Έλληνες απέρριπταν, και απορρίπτουν, μία τέτοια σκέψη. Τό απέδειξεν διαχρονικώς ή έμμονή τους να δηλώνουν τὸ ἑλληνικὸ φρόνημά τους σὲ πείσμα τῶν ποικίλων προπαγανδῶν, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. καὶ ἔξῃς. Καὶ προκαλεῖ ἀπορία καὶ ὑποψίες γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ποὺ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ Κέντρο Μειονοτικῶν Ὁμάδων. Ἔτσι εἶναι δικαιολογημένη ἡ ἀντίδραση βλαχοφώνου Ἑλληνοῦ δημάρχου ἀρμανικῆς κοινότητος (ὑποθέτω ὅτι εἶναι ὁ κ. Ν. Μέρτζος, τότε Κοινοτάρχης Νυμφαίου) σὲ σχετικὴ, συνομιλία τοῦ κ. Καὶ μαζί του, ὅπου αὐτὸς εἶπε πῶς τολμοῦν κάποιοι νὰ μᾶς βγάλουν μειονότητα στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ἐμεῖς κάναμε τὴν Ἑλλάδα, τοῦ παρατήρησε ὁ βλαχόφωνος αὐτὸς Ἑλληνας Κοινοτάρχης, ὅπως τὸ 2001 καὶ οἱ τριάντα ἕνας βλαχόφωνοι Ἑλληνοὶ δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχες ἀπαντώντας σὲ ἔκθεση τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν γιὰ τὴν κατάσταση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων στὴν Ἑλλάδα.

Ἀριστοτέλει Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Ο Άγιος Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1508-2008). Τόμος Επετειακός επί τη συμπληρώσει πεντακοσίων ετών από της Κοιμήσεως αυτού, Άγιος Όρος 2008, σελ. 494, εικόνες εντός του κεμένου.

Ο παρών τιμητικός επετειακός τόμος εκδόθηκε το 2008 από την Ιερά Βασιλική Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Διονυσίου με τη συμπλήρωση πεντακοσίων ετών από την Κοίμηση του αγίου Νήφωνα, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως (†1508). Αποτελεί μία εργώδη προσπάθεια, καρπό συνεργασίας μελών της εκκλησιαστικής Ιεραρχίας και της ακαδημαϊκής κοινότητας. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἀναλόγως τῆς εἰδίκευσής του ἐπιχειρεῖ νὰ φωτίσει πτυχές τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς βιωτῆς ἐνός ἀπό τούς σημαντικότερους προκαθημένους τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας στὴ μακραιώνη καὶ πολυτάραχη ἱστορία τῆς. Σύμφωνα με τὴν ἀφιέρωση ὁ οσιολογιώτατος ἅγιος Καθηγούμενος Πέτρος καὶ ἡ ἀδελφότητα τῆς μονῆς Διονυσίου ἀφιερῶνουν τὸ πόνημα ὡς δῶρον *ευχαριστίας* στὸν Οικουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καὶ σὲ ὅλους τούς προγενέστερους αὐτοῦ Πατριάρχες.

Μετά ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οικουμενικοῦ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου (σ. 11) καὶ τὸ Πατριαρχικὸ σιγιλλιῶδες γράμμα (σσ. 13-15) ἀκολουθεῖ ὁ Πρόλογος τοῦ Καθηγούμενου τῆς Μονῆς με *ευχαριστίες* πρὸς ὅλους ὅσοι συνέβαλαν στὴν ολοκλήρωση τοῦ τόμου ἀλλὰ καὶ με παράθεση τῶν λόγων γιὰ τούς ὁποίους ἡ μονὴ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ πραγματοποιήσει τὴν παρούσα ἐκδοση. Ἀκολουθεῖ ἓνα σύντομο εὐληπτο, εἰσαγωγικὸ σημεῖωμα (σσ. 21-23) στο ὁποῖο παρουσιάζεται ἐν ὀλίγοις ἡ προσφορὰ τοῦ τιμωμένου Ιεράρχη στὴν Ὁρθοδοξία καὶ στο Γένος. Τὸ σημεῖωμα κλείνει με ἓνα συνοπτικὸ ἀλλὰ μεστό καὶ κατατοπιστικὸ διάγραμμα τῶν περιεχομένων τοῦ τόμου.

Ἡ μελέτη καλύπτει τέσσερις θεματικὲς ἐνότητες οἱ ὁποῖες ἐπιγράφονται ὡς ἐξῆς *Πορεία ἀσκήσεως, τελειώσεως καὶ αγῶνων ὀρθοδόξου μαρτυρίας* (σσ. 26-181),